

РЕШЕНИЕ

№ 6725

гр. София, 26.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 13.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12272** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на К. Д. Д. - прокурор в Софийска градска прокуратура /СГП/, със съдебен адрес: [населено място], [улица] ет.1 каб.107, срещу Заповед № РД-04-925/19.11.2024 г., издадена от административния ръководител – градски прокурор на СГП, с която е постановено да не се изплаща допълнително трудово възнаграждение за постигнати резултати по конкретни задачи съгласно решение по протокол № 10/07.11.2024г. т.9 на Пленума на ВСС, решено по протокол №11/07.11.2024г. т.2 на Комисията „Бюджет и финанси“ на ВСС и съобразно писмо изх.№ 39/2024г. от 08.11.2024г. на главния секретар при АГП на К. Д. Д.- прокурор при СГП, поради влязло в сила решение за налагане на дисциплинарно наказание – а именно Заповед № РД-04-594/18.07.2024г. на административния ръководител- градски прокурор на СГП , потвърдена с решение по т. 1.1 по протокол №39/13.11.2024г. на ПК на ВСС.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е издадена в противоречие на нормата на чл. 5 ал.2 т.2 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, приети с решение на Пленума на ВСС по протокол №29/22.11.2018г. на основание чл. 13 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, а именно визираща хипотеза на влязло в сила решение за налагане на дисциплинарно наказание. Сочи, че решението на Прокурорската колегия на ВСС за потвърждаване на наложеното дисциплинарно наказание не е влязло в сила, тъй

като същото е обжалвано пред ВАС. Приложена е жалбата до ВАС, против решението по т.1.1 в протокол №39 от заседанието на ПК на ВСС , от 13.11.2024г., входирана на 28.11.2024г. във деловодство на ВСС./л.7/

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, поддържа подадената жалба. Представя доказателства за образувано по неговата жалба административно дело № 11652/2024г. по описа на ВАС. Моли същата да бъде уважена. Не претендира разноски.

Ответникът – административният ръководител на СГП – в съдебно заседание не се явява, представлява се от прокурор К., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Поддържа съображения, изложени в писмен отговор /л.47/

СГП, чрез прокурор К., счита жалбата за неоснователна, а заповедта на административния ръководител на СГП за правилна и законосъобразна.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Не се спори по делото, че К. Д. Д. заема длъжността прокурор в СГП.

С решение по т. 9.1 от протокол №10/07.11.2024г. /л. 78/ пленумът на ВСС е дал съгласие административните ръководители на органите на съдебната власт да упражнят правомощията си на осн. чл.7 вр чл.9 от Правилата на ВСС за определяне и изплащане на средства за допълнително трудово възнаграждение. С решение по т. 9.2 от същия протокол Пленумът на ВСС е упълномощил комисия „Бюджет и финанси“ да определи размера на средствата на лицата по чл. 7 ал.2 от Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения /ПОИСДТВ, Правилата/.

С решение по т. 2.1 от протокол № 11/07.11.2024г./л.76/ комисия „Бюджет и финанси“ указва на административните ръководители, че размерът на сумите във вр. с решение по т.9 от протокол № 10/07.11.2024г. следва да бъде в рамките на до две основни заплати с включено възнаграждение за ранг.

Със Заповед № РД-04-919/18.11.2024г. на административния ръководител – градски прокурор на СГП/л.74/ е разпоредено да се изплатят еднократно средства за допълнително трудово възнаграждение за постигнати резултати по конкретни задачи на магистрати и служители в СГП в размер до две основни заплати с включено възнаграждение за ранг, при спазване на Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, приети с решение на Пленума на ВСС по протокол №29/22.11.2018г. изменен и допълнен с решение на Пленума на ВСС по протокол №35/30.11.2023г., съобразно предложенията на заместник-градските прокурори, завеждащ СО-СГП и съдебния администратор.

Със Заповед № РД-04-594/18.07.2024г. на административния ръководител – градски прокурор на СГП /л. 110/ е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на К. Д. Д.- прокурор в СГП, връчена лично срещу подпис на 23.07.2024г.

С решение по т.1.1 по протокол № 39/13.11.2024г. на ПК на ВСС е потвърдено наложеното наказание.

Със заповед № РД-04-925/19.11.2024 г., издадена от административния ръководител – градски прокурор на СГП /л.63/, на осн. чл. 7 ал.1 т.7.3 вр. 5 ал.2 т.2 от Правилата е постановено да не се изплаща допълнително трудово възнаграждение за постигнати резултати по конкретни задачи на прокурор Д., поради влизане в сила на наложеното със заповед № РД-04-594/18.07.2024г. дисциплинарно наказание.

Ответникът поддържа становище за влизане в сила на дисциплинарното наказание

„забележка“ с аргументи, че съгласно разпоредбата на чл. 322 от ЗСВ дисциплинарното наказание се смята за наложено от деня на съобщаването на наказаното лице на решението на пленума или на съответната колегия на ВСС или от деня на връчването на заповедта на административния ръководител. Приема, че към 19.11.2024г. е налице хипотезата на чл. 5 ал.2 т.2 от Правилата, тъй като към тази дата прокурор Д. не е бил предприел действия по обжалване на решението по т. 1.1 по протокол №39/13.11.2024г., следователно градския прокурор правилно се е позовал на разпоредбата на чл. 5 ал.2 т.2 от Правилата, а не на чл. 5 ал. 2 т.7 от същите. Прокурор Д. декларирал, че от Заповед № РД-04-925/19.11.2024г. разбира за решението на ВСС, с което е потвърдена заповедта за налагане на дисциплинарно наказание, но не е посочил дали ще обжалва това решение, въпреки че и не е бил длъжен да го прави. Отделно се изтъква, че нарушенията, визирани в заповедта за налагане на наказание са извършени и през 2024г., с което оспорената в настоящето производство заповед за неизплащане на допълнителни трудови възнаграждения на прокурор Д. е съобразена с трайната съдебна практика на ВАС. Сочни, се че при условията на обвързана компетентност административния ръководител е бил длъжен да приложи правилата на чл. 5 ал.2 т.2 от Правилата, като „...съгласно презумпцията на чл. 5 ал.2 т.2 от Правилата, лицата с висящо дисциплинарно производство не са постигнали добри за годината трудови резултати и поради това до приключване на дисциплинарното производство не им се изплащат суми за материално стимулиране.“ /л.53/. Сочни още, че преценката за изплащане на ДТВ не е безусловна, не е наказание за магистрата, за определянето му се изисква и отсъствие на обективни пречки по чл. 5 ал.2 от Правилата. Отделно от всичко изтъква, че „... административния ръководител на СГП, оторизиран с правомощията по чл. 140 от ЗСВ е установил, че прокурор Д. не е постигнал добри за годината трудови резултати и не е постигнал изискуемите високи резултати..... По презумпцията на чл. 5 ал.2 т.2 обаче, факт е, че лицата с влязло в сила решение за налагане на дисциплинарно наказание не са постигнали добри за годината резултати и поради това не им се изплащат суми за материално стимулиране.....кръга на лицата, на които следва да се изплати ДТВ респ. да не се изплаща такава е посочен от ВСС в чл. 5 от приетите с него ПОИСДТВ и че административните ръководители следва стриктно да съблюдават и изпълняват тази разпоредба, без да я тълкуват разширително“.

На 27.11.2024г. /л.13/, чрез административния ръководител на СГП, на прокурор Д. е връчено извлечение от протокол №39/13.11.2024г. т. 1.1., на ПК на ВСС, съдържащо решение с което е потвърдено наложеното със Заповед № РД-04-594/18.07.2024г. на административния ръководител-градски прокурор на СГП дисциплинарно наказание по чл. 308 ал.1 т. 1 от ЗСВ- „забележка“ на К. Д. Д.. Посочено е, че решението на ПК на ВСС може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му.

Видно от Определение от 31.12.2024г. на ВАС, по жалба на Д. е образувано адм.д.№ 11652/2024г. по описа на ВАС, Шесто отделение, насрочено за 10.03.2025г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК/ оспореният акт е връчен на 25.11.2024 г. – лист 29 от делото, жалбата е подадена първоначално до САП без данни за датата на входирането ѝ, препратена по компетентност в АССГ на 09.12.2024 г. /, от лице, имащо правен интерес на оспорване и срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съобразно задължението на съда по чл. 168, ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган - административният ръководител –градски прокурор на СГП, съобразно правомощията му по чл. 140, ал. 1, т. 1 от ЗСВ и чл. 3, ал. 1 от Правилата.

По отношение на формата на индивидуалния административен акт е приложима разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, доколкото в ЗСВ не се съдържат специални правила. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като същата е мотивирана – изложени са фактически основания за издаването ѝ, а това е императивно изискване за нейната законосъобразност. В оспорената заповед се съдържат данни за наложеното дисциплинарно наказание, описани са конкретните прояви на прокурор Д., станали основание за неговото наказване, посочени са заповедта за налагане на наказание, решение по протокол на ПК на ВСС, с което е потвърдено наложеното наказание. Мотивирано е становище за влизане в сила на наложеното със Заповед № РД-04-594/18.07.2024г. на адм. ръководител дисциплинарно наказание по чл. 308 ал.1 т.1 от ЗСВ-„забележка“ и съобразно чл. 5 ал.2 т.2 от Правилата на прокурор К. Д. е аргументирано, че не следва да се изплаща допълнително възнаграждение за постигнати резултати, като дисциплинарните нарушения са извършени през периода на преценката.

Видно от Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения /л.93-96/ разпоредбата на чл. 5 ал. 1 визира, че право на допълнително възнаграждение имат лицата по чл. 2, в т.ч. и прокурорите. Ал.2 на чл.5 урежда случаите, когато не се изплаща допълнително възнаграждение на магистрат и съдебен служител, а именно :

1. влязла в сила присъда, с която е наложено наказание „лишаване от свобода“ за умишлено престъпление;
2. влязло в сила решение за налагане на дисциплинарно наказание;
3. подаване на оставка от магистрат или молба за освобождаване от съдебен служител, при образувано срещу тях дисциплинарно производство е предложение за налагане на наказание „дисциплинарно освобождаване от длъжност“;
4. привличане към наказателна отговорност на магистрат или съдебен служител за извършено умишлено престъпление от общ характер до приключване на наказателното производство;
5. получена от магистрата при последното му атестиране положителна комплексна оценка „задоволителна“ или комплексна оценка „отрицателна“;
6. получена от съдебния служител при последното му годишно атестиране задоволителна или слаба оценка;
7. при висящо дисциплинарно производство - до приключване на производството.

Безспорно е, че спрямо жалбоподателят има образувано и висящо дисциплинарно производство, което към момента на издаване на оспорения административен акт не е приключило. Независимо от изложеното становище на ответника, съдът не споделя доводите, че „налагане на наказание“ има тъждествено значение с „влизане в сила на решение за налагане на наказание“. Разпоредбата на чл. 314 ал.1 (Изм. и доп. – ДВ, бр. 28 от 2016 г., изм., бр. 62 от 2016 г., в сила от 9.08.2016 г.) разписва, че дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1 се налага с мотивирана заповед на административния ръководител на съдия, прокурор или следовател, който е привлечен към

дисциплинарна отговорност, т.е с разпоредбата се урежда единствено материалната компетентност на административния ръководител и вида на акта, с който се налага конкретното наказание, но тази разпоредба няма отношение към влизане в сила на заповедта, за което следва да се съобрази разпоредбата на 314 ал. 7 и чл. 323 от ЗСВ.

Съгласно чл. 323 ал.1 от ЗСВ решението на пленума или на съответната колегия на Висшия съдебен съвет може да се обжалва от лицето, на което е наложено дисциплинарно наказание, а от вносителя на предложението – когато не е наложено дисциплинарно наказание или наложеното е по-леко от предложеното, пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването или от връчването на заповедта. Ал. 3 визира, че жалбата се разглежда от тричленен състав на Върховния административен съд в двумесечен срок от постъпването ѝ в съда, решението на тричленния състав на Върховния административен съд подлежи на касационно обжалване пред петчленен състав на Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му. Петчленният състав разглежда делото в двумесечен срок от постъпването на касационната жалба.

Следователно, разпоредбата на чл.5 ал.2 т.2 от Правилата касае влизане в сила на решение на пленума или съответната колегия на ВСС /в случай, че лицето не обжалва/ или решение на съд, в случая ВАС /в случай, че лицето обжалва/.

Цитираната от ответника разпоредба на чл.322 от ЗСВ, че дисциплинарното наказание се смята за наложено от деня на съобщаването на наказаното лице на решението на пленума или на решението на съответната колегия на Висшия съдебен съвет или от деня на връчване на заповедта на административния ръководител не променя извода, че към момента на издаване на Заповед №РД-04-925/19.11.2024г. не съществува влязло в сила решение за налагане на дисциплинарно наказание на Д.. В случая лишаването на магистрата от ДТВ е в изпълнение на разпоредбата на чл. 5, ал. 2 т.2 от Правилата, съгласно който не се изплаща допълнително възнаграждение на магистрат в случай, че спрямо него е налице влязло в сила решение за налагане на дисциплинарно наказание. В посочената именно хипотезата , а не на наложено дисциплинарно наказание, административният ръководител е обвързан от забраната на Правилата за определяне на допълнително възнаграждение и няма право на преценка. Разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от Правилата има общ характер и е приложима във всички случаи на наложено дисциплинарно наказание. От данните по делото е видно, че решението на прокурорската колегия на ВСС, с което е потвърдена заповедта на административния ръководител на СГП за налагане на дисциплинарно наказание е оспорено от жалбоподателя пред ВАС и съдебното производство по оспорването му не е приключило с влязъл в законна сила съдебен акт до произнасянето на ответника с процесната заповед.

Видно от разпоредбата на чл. 324 от ЗСВ, влязлото в сила решение по дисциплинарното производство се обявява на интернет страницата на Висшия съдебен съвет. Систематичното място в закона на тази разпоредба, а именно след уредбата в чл. 323 от ЗСВ за обжалване на решението на съответната колегия относно наложено дисциплинарно наказание, показва, че дисциплинарното производство при упражнено право на съдебно обжалване приключва с влязъл в сила съдебен акт. Безспорно такъв няма по отношение на вмененото на Д. дисциплинарно нарушение.

По отношение на Тълкувателно решение № 2/26.02.2024г. по тълкувателно дело 5/2023г., изтъкнато като аргумент от ответника, то в същото е изложено следното: „Съществената особеност обаче е, че при действието на новия ЗСВ, за разлика от отменения, при наложено от

административния ръководител със заповед дисциплинарно наказание "забележка", производството все още не се счита за приключило. Предвиден е сложен фактически състав, чието завършване предполага още един допълнителен елемент - произнасяне на ВСС.... Уредбата на чл. 314 ЗСВ регламентира фактически състав на волеизявлението по ангажиране дисциплинарната отговорност на магистрата чрез налагане на наказанието "забележка", състоящ се от два самостоятелни елемента, а именно – заповед на административния ръководител, с която едновременно се образува производството и се налага наказанието, и решение на съответната колегия на ВСС, с което се отменя или потвърждава наложеното наказание. Възложеният на колективния орган вторичен контрол по чл. 314, ал. 4 ЗСВ не може да се окачестви като акт за налагане на дисциплинарно наказание по смисъла на чл. 320, ал. 6 ЗСВ. Той е своеобразна гаранция за законосъобразност на неблагоприятната намеса на наказващия орган в сферата на привлеченото към отговорност и соченото като извършител на дисциплинарно нарушение лице. Тази допълнителна преценка е необходимата част за завършването на уреденото в чл. 314 опростено производство, която не прави решаващата колегия наказващ орган. Независимо, че финализира производството, решението на ВСС има спомагателна на първичното волеизявление функция, защото според закона именно с издадената заповед се налага наказанието – чл. 314, ал. 1 in fine. В този случай, за разлика от хипотезата, в която налага на свой ред наказания, колективният орган действа като контролно-отменителна инстанция – проверява упражнено от друг орган правомощие по ангажиране на дисциплинарната отговорност на съответния магистрат.“ Същото се произнася по въпроса, че решението на съответната колегия, обективизиращо резултата от упражняване на правомощието по чл. 314, ал. 4 от Закона за съдебната власт за потвърждаване или отмяна на наложено от съответния административен ръководител дисциплинарно наказание по чл. 308 ал. 1, т. 1 ЗСВ - "забележка", се приема с мнозинство, повече от половината от присъстващите членове.

От изложеното следва, че тълкувателното решение на ВАС няма пряко отношение към спора по настоящето дело, доколкото същия се заключава в това дали е било основанието на база на което е издадена оспорената заповед, а именно влязло в сила на решение за налагане на дисциплинарно наказание.

Както бе посочено по-горе неправилно е преценено, че към 19.11.2024г. наложеното на прокурор Д. дисциплинарно наказание е влязло в сила и само на това основание е отказано заплащане на допълнително трудово възнаграждение. В оспорената заповед не се съдържат други мотиви извън посочените за влязло в сила дисциплинарно наказание.

Тук следва да се има предвид, че извлечение от протокол на ВСС от 13.11.2024г. относно взето решение по Заповед №РД-04-594/18.07.2024г. за налагане на дисциплинарно наказание „забележка“ е изпратено от ВСС на 18.11.2024г. до прокурор Д., чрез административния ръководител на СГР, входено в деловодство на СГП на 22.11.2024г. и връчено на Д. срещу подпис на 27.11.2024г., следователно към датата на издаване на оспорената заповед няма данни прокурор Д. да е бил запознат с решението на ПК на ВСС.

Ето защо съдът счита, че произнесената заповед № РД-04-925/19.11.2024г. на основание влязло в сила решение за налагане на дисциплинарно наказание е в противоречие с материалния закон, поради което същата е незаконосъобразна.

Това налага отмяна на оспорената заповед.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 143, ал. 1 от АПК,

Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Д. Д.- прокурор в Софийска градска прокуратура Заповед № РД-04-925/19.11.2024 г., издадена от административния ръководител – градски прокурор на СГП.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

